

FÖRSTA KAPITLET

DET finns en spegel hemma. Den hänger bakom en skjutvägg i hallen på andra våningen. Den andra dagen var tredje månad tillåter vår falang mig att stå framför den. Det är dagen då mamma klipper mina toppar.

Jag sitter på en pall och mamma står bakom mig med saxen medan hårslingorna faller till golvet i en glanslös, blond hög.

När hon är klar kammar hon bort håret från mitt ansikte och vrider upp det i en knut i nacken. Jag lägger märke till hur lugn hon ser ut och hur koncentrerad hon är. Hon är van att åsidosätta sig själv. Jag kan tyvärr inte säga detsamma om mig.

När hon inte tittar passar jag på att kasta en blick i spegeln – inte av fåfänga utan snarare av nyfikenhet. På tre månader kan mycket hända med en människas utseende.

I spegeln ser jag ett smalt ansikte, ett par stora, runda ögon och en lång, smal näsa. Jag ser fortfarande ut som en liten flicka trots att jag nyligen fyllde sexton. De andra falangerna firar födelsedagar, men inte vi. Det skulle vara självupptaget.

»Sådär ja«, säger mamma när knuten sitter som den ska. Hennes blick möter min i spegeln. Det är för sent att titta bort, men i stället för att gråla på mig ler hon mot min spegelbild. Jag rynkar förvånat pannan. Varför tillrättavisar hon mig inte för att jag tittar på mig själv?

»I dag gäller det alltså«, säger hon.

»Ja«, svarar jag.

»Är du nervös?«

Jag möter min egen blick i spegeln. I dag ska jag genomgå

det lämplighetstest som kommer att avslöja vilken av de fem falangerna jag hör hemma i. Och i morgon, vid valceremonin, ska jag bestämma mig för en falang. Jag kommer att fatta ett livsavgörande beslut. Jag kommer att välja att antingen stanna hos min familj eller lämna den för alltid.

»Nej«, säger jag. »Testerna behöver inte förändra våra val.«

»Just det.« Hon ler. »Kom så åter vi frukost.«

»Tack för klippningen.«

Hon kysser mig på kinden och drar tillbaka skjutväggen över spegeln. I en annan värld tror jag faktiskt att mamma skulle vara vacker. Hon är slank under den grå dräkten. Hon har höga kindben och långa ögonfransar och när hon släpper ut håret på kvällarna faller det i vågor över axlarna. Men det är en skönhet som hon måste döja bland De osjälviska.

Vi går tillsammans ut i köket. Det är morgnar som den här – när min bror lagar frukost, pappa tankspritt stryker mig över håret samtidigt som han bläddrar i tidningen och mamma nynnande dukar av efteråt – som jag känner mig som alla mest skyldig över att jag vill lämna dem.

Bussen stinker av avgaser. Varje gång den kör över en ojämnhet i gatan kastas jag från sida till sida trots att jag håller mig fast i sätet.

Min storebror Caleb står i mittgången och håller sig fast i räcket i taket. Vi är inte ett dugg lika. Han har pappas mörka hår och böjda näsa och mammas gröna ögon och skrattpropar. När han var yngre såg de där dragen lite märkliga ut men nu passar de honom. Om han inte hade tillhört De osjälviska är jag säker på att tjejerna på skolan skulle vända sig om efter honom.

Han har också ärvt mammas osjälviska läggning. Utan att blinka erbjuder han ryss en butter man från De ärliga sin sittplats.

Mannen är klädd i svart kostym och vit slips – De ärligas standarduniform. De värdesätter uppriktighet och ser samningen som svart och vit. Det är också de färger de går klädda i.

Efterhand som vi närmar oss stadens hjärta minskar luckorna

mellan byggnaderna och vägen blir jämnare. Den skyskrapa som en gång i tiden kallades för Sears Tower, men numera bara kallas för Navet, stiger långsamt fram ur dimmorna, som en svart pelare i stadens silhuet. Bussen kör under det upphöjda järnvägsspåret. Jag har aldrig varit ombord på ett tåg trots att de går hela tiden och spåren genomkorsar staden. Det är bara De tappra som åker tåg.

För fem år sedan var det några av de osjälviska byggarbetarna som frivilligt åtog sig att reparera stadens gator. De började i city och arbetade sig långsamt utåt tills asfalten tog slut. Där jag bor är gatorna fortfarande trasiga, fulla av gropar och farliga att köra på. Men vi har ändå ingen bil.

Calebs ansiktsuttryck är fortsatt lugnt trots att bussen kränger och skakar. Hans grå ärm glider upp när han huggar tag i en stolpe för att inte tappa balansen. Hans blick vandrar oavbrutet runt bland människorna på bussen eftersom han alltid strävar efter att fokusera på andra och glömma sig själv. Medan De ärliga värdesätter uppriktighet sätter De osjälviska oegennyta fränst.

Bussen stannar framför skolan och jag reser mig upp och tränger mig förbi mannen från De ärliga. Jag snubblar över hans fötter och huggar tag i Calebs arm. Mina byxor är för långa och jag har aldrig varit särskilt *graciös*.

Byggnaden där överstaderna håller till är den äldsta av stadens tre skolor. I de andra två är understaderna och medelstaderna *inhysta*. Precis som den omgivande bebyggelsen består skolan av glas och stål. Framför byggnaden reser sig en stor skulptur i metall som De tappra brukar hetsa varandra att klättra allt högre i efter skolan. Förra året var det en av dem som föll och bröt benet. Det var jag som sprang och hämtade sköterskan.

»Lämplighetstest i dag, alltså«, säger jag. Caleb är inte ett helt år äldre än jag och vi går därför i samma årskurs.

Han nickar när vi går in genom entrédörrarna. I samma ögonblick som vi kommer in känner jag hur musklerna i kroppen spänns. Atmosfären här är hungrig, som om varenda sextonåring